

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 9 (Det levende væsen og døden) – Lektion 40

Guds rige hinsides den første sfære (Guds primære bevidsthed)

36.

Dersom det skulle falde vanskeligt at forstå, at sådanne tilstande og tilværelsesformer er mulige, som foran er beskrevet, da vil det sikkert føles endnu vanskeligere at forestille sig, at de lader sig overtrumfe. Dette er dog ikke desto mindre tilfældet. I sit hovedværk "Livets Bog" samt gennem foredrag og personlige samtaler har Martinus på overbevisende og fængslende måde gjort rede for, at der hinsides den første sfæres såvel skærsilds- som paradisoråde forekommer et åndeligt tilværelsesfelt, der hvad livsbetingelser og udfoldelsesmuligheder angår endog i ganske betydelig grad overtrumfer de tilværelsesforhold, som hersker i selv den første sfæres allermost ophøjede paradiszoner.

Dette tilværelsesfelt bebos og dannes af væsener, der er lige så langt forud for menneskeheden i udvikling, som menneskeheden er foran dyret, planten og mineralet i udvikling. Det har lighed med den første sfæres paradisoråde på det punkt, at det også her er næstekærlighedstrangen, der er tilværelsens ledemotiv, og som dermed udgør drivkraften bag ethvert initiativ. Men væsenerne, der er hjemmehørende i det, råder til forskel fra det jordiske menneske over en så fremragende visdom, intuition og kosmisk erfaring at stille til rådighed for næstekærlighedens iklædning og udfoldelse, at resultaterne tusindvis af gange overstråler, hvad selv det mest geniale jordiske menneske i den første sfæres paradisoråde formår at præstere. Tilsammen udgør nemlig disse fremragende væsener i virkeligheden Guds allerfornemste livsorganer og dermed de livsorganer, der bærer Guds allerhøjeste og mest sublime bevidsthedsfunktioner – de bevidsthedsfunktioner, gennem hvilke verdener og kloders tilblivelse og styrelse i såvel mellem- som mikro- og makrokosmos ledes og beherskes. Der vil derfor kun være et eneste navn at udtrykke denne ophøjede verden ved: "Guds primære bevidsthed". Thi den repræsenterer i renkultur og til den allerhøjeste grad af fuldkommenhed Guds eget bevidsthedsplan, Guds egen storslåede tankeverden.

37.

Hvad der forekommer af livsbetingelser og udfoldelsesmuligheder i den første sfæres paradisoråde er altså ikke noget udtømmende udtryk for, hvad den åndelige verden har at tilbyde de levende væsener – herunder os selv. Det være sig endda så langt fra. Hinsides nævnte første sfæres paradisoråde skjuler der sig, som vi nu begynder at forstå, en verden af en sådan kosmisk lysstyrke, at selv de højeste zoner i den første sfæres paradisoråde mere eller mindre fremtræder som mørke. Og hvad mere er: overhovedet alle levende væsener får i større eller mindre udstrækning ved selvsyn lejlighed til at konstatere dette inspirerende faktum. Thi vejen frem mod en ny fysisk inkarnation går uundgåeligt gennem disse strålende guddommelige verdener således at forstå, at ethvert levende væsen, forinden det på ny skal fødes ind i den fysiske verden og her fortsætte sin kosmiske opdragelse og uddannelse, for en tid får lov til at opholde sig som gæst i Guds primære bevidsthed, i Guds egen tankeverden.

38.

I virkeligheden udløses væsenernes indtræden i denne ophøjede verden automatisk fra deres egne respektive overbevidsthedsområder. I disse overbevidsthedsområder virker der jo, som det er os bekendt, en serie kosmiske skaberprincipper, og blandt disse også kontrastprincippet. Og det er

nemlig i særlig grad dette skaberprincip, der udvirker væsenernes overflytning fra den første sfæres paradisoråde til det paradisoråde, der befinder sig hinsides den første sfære. Denne overflytning foranlediges nemlig helt enkelt af opstående sult- og mæthedstilstande i det enkelte væsens bevidsthed, hvilke sult- og mæthedstilstande jo netop er udtryk for, at kontrastprincippet virker.

39.

For at forstå, hvordan der kan opstå mæthedstilstande i en verden af en så relativ ophøjet og fuldkommen natur, som tilfældet trods alt må siges at være for paradisorådets vedkommende i den første sfære, må man først og fremmest erindre sig, at den er en verden, hvor væsenerne får lejlighed til at føre en fysisk betonet idealtilværelse. Det vil igen sige en tilværelse, hvor de har adgang til at dyrke og udfolde deres udpræget fysiske interesser på en ideel, positiv måde. For det er netop i denne omstændighed, at man i første række må se årsagen til, at mæthedstilstande kan opstå. Det skyldes netop, at den første sfæres paradisoråde primært er skueplads for en ideel udfoldelse af de specielle fysiske interesser. Thi ligegyldigt i hvor høj grad disse interesser kobles sammen med næstekærlighedsbegrebet og dermed sættes i næstekærlighedens tjeneste, har de deres særlige begrænsning, nemlig en begrænsning, der først og fremmest er bestemt af det forhold, at den åndelige verden trods alt ikke er "stedet" for fysiske interessers udfoldelse.

Den er tværtimod stedet for åndelige interessers udfoldelse. Og det er netop på dette punkt, at den første sfæres paradisoråde på afgørende vis adskiller sig fra dén paradisiske verden, der i form af Guds primære bevidsthed skjuler sig bag den første sfære. Thi denne sidstnævnte er just en verden, hvor det er de levende væseners udpræget åndelige interesser, der dyrkes og udfoldes. Og det er netop herigennem, den formår at virke tiltrækkende på væsenerne, efterhånden som mætheden af den første sfæres paradisoråd opstår, hvilket igen vil sige, at det netop er herigennem, den er i stand til at fremvise et så effektivt fornyelsesmoment, at den på tilfredsstillende vis formår at imødekomme de sulttilstande, der på foranledning af kontrastprincippet indflydelse opstår i de implicerede væseners bevidstheder, og således virke som en både nødvendig og tilfredsstillende erstatning for den første sfæres paradisoråde.

40.

Det er altså de udpræget åndelige interesser, der i hvert enkelt levende væsens tilfælde skal bære livsoplevelsen under "besøget" i Guds primære bevidsthed! – Nu skal man ikke tro, at overgangen fra den første sfæres paradisoråde til dette nye, guddommelige paradisoråd former sig som nogen brat eller pludselig begivenhed. Dette er nemlig slet ikke tilfældet. Nævnte overgang former sig tværtimod som en meget jævn og gradvis proces, nemlig som en proces, hvis tempo helt og holdent bestemmes af det omfang, i hvilket hvert enkelt væsen begynder at beskæftige sig med tilværelsens rent åndelige faktorer og dermed at beskæftige sig med sine rent åndelige interesser. Men hvad er egentlig tilværelsens åndelige faktorer og dermed: hvad er åndelige interesser for noget? – Ved tilværelsens åndelige faktorer forstås de realiteter, der giver beskæftigelsen med materien indhold og mening samt de faktorer, der i det hele taget kan beherske materien.

Og ved åndelige interesser forstås i kontakt hermed det levende væsens interesse for disse faktorer – både med hensyn til deres natur og eksistens og med hensyn til deres anvendelses- og udnyttelsesmuligheder. – Det er sådanne åndelige faktorer, mennesket beskæftiger sig med, når det f.eks. dyrker kunst, filosofi, psykologi, kosmologi, naturvidenskab, erkendelsesteori, matematik, religion, kulturhistorie, og hvad de nu hedder de mange forskellige intellektuelle discipliner, der eksisterer. I samtlige disse beskæftigelser er nemlig materien noget ganske underordnet og sekundært, hvorimod det er livssiden og dermed åndssiden ved tingene, der er i centrum for interessen. Ganske vist dyrkes samtlige disse discipliner også i den første sfæres paradisoråde, men slet ikke i den renkultur, der eksisterer mulighed for. Dermed menes, at dyrkelsen af selve det

åndelige moment i sagen i den første sfæres paradisoråde trods alt slet ikke drives op til de højder, der faktisk er mulighed for at nå. Her optager materien og dyrkelsen af materien selvom det er i kærlighedslivets tjeneste – stadig en meget stor plads i væsenernes interesseliv; og jo større, des mere materialistiske og åndeligt begrænsede de pågældende væsener er. Anderledes derimod i den verden, der er repræsenteret ved Guds primære bevidsthed. Her er det netop de åndelige faktorer, der som før nævnt er i centrum for væsenernes interesseliv. Og det skal tilføjes, at den heraf flydende beskæftigelse med dem efterhånden afslører dén betagende kendsgerning, at de som aktiver i kærlighedslivets tjeneste betragtet byder på langt flere og større muligheder, end tilfældet er med hensyn til nogen som helst form for fysisk-materialistisk betonedede faktorer. Thi hvad beskæftigelsen med selve materien kan skænke sin udøver af lykke, inspiration og glæde er selv i heldigste tilfælde for intet at regne mod det, beskæftigelsen med de åndelige faktorer kan fremkalde – og da slet ikke, når det sker med henblik på netop næstekærlighedens fuldbyrdelse.

41.

Overgangen til den paradisiske verden, som repræsenteres af Guds primære bevidsthed, sker altså i nøje takt med det enkelte væsens øgede indstilling på og interesse for tilværelsens rent åndelige værdier og faktorer. Igennem denne indstilling ledes nævnte væsen nemlig gennem en naturlig vækstproces ind i helt nye og vidunderlige tilværelseszoner, tilværelseszoner, hvis undrende gæst det nu for en tid skal være, og hvis ophøjede indbyggere det dermed for en stund skal møde og dyrke omgang med. Det er zoner af en så sublim og ophøjet natur, at de kun med den største vanskelighed lader sig beskrive gennem et sprog, der gradvis er blevet skabt af hensyn til det nødvendige i at kunne gennemføre en skildring af den grove fysiske verdens forhold og ting. Og endnu vanskeligere er de da at skildre for et menneske, der som undertegnede kun er i besiddelse af et andenhånds kendskab til dem. Vi skal derfor i det følgende overlade ordet til Martinus selv og dermed til en skikkelse, der ved selvsyn har iagttaget deres guddommelige herlighed.

“Hvis det jordiske menneske pludselig vågnede op i denne tilværelse, ville det opdage, at det ikke mere havde noget tungt fysisk legeme. Det ville være gennemrislet af en urokkelig permanent ungdoms charmerende friskhed og livsglæde. Dets organisme, der skifter form og farve med tanken og ønsket, ville stråle i alle regnbuens farver. Den ville lyse og funkke i metalglans såvel som med solens skin. Den ville være i stand til at åbenbare lydenes umådelige skala lige fra tordenens drønende brag bag lynet til den fineste lille symfoni fra cikadens medfødte naturharpe. Dets egen organismes skiftende natur, efter ønskets bud, ville snart give den himmelske verdens jordiske gæst færtens af en evig tilværelse. Noget “dagligt” eksisterer ikke her. Alt har evighedsglans. Alt ville udtrykke eller bevidne dets magtvælde som gudens egen søn, som tidens og rummets herre.

Dets umådelige, fuldkomne tanke- og handleevne, dets kolossale overlegenhed overfor materierne, dets absolutte frigjorthed fra former og tyngde ville tillade det en korrespondance med sine omgivelser, der i ét og alt ville blive en kærlighedens lovsang til den evige Guddoms pris, manifesteret i himmelske materiers betagende strålevæld.

Sin interesse og sympati ville det, som gæst i den højeste verden, nu direkte kunne meddele eller udtrykke med sin sjæls hele fylde. Det er ikke mere bundet til kun at kunne udtrykke sine tanker ved direkte jordiske metoder. Dets sympatitilkendegivelser eller sjælsudtryk markeres ikke mere blot ved en række lydfrembringelser eller bogstavs prentninger. Det er ikke mere et væsen, begravet eller bundet i de faste materiers spændetrøje, der udgør organismer for det “dræbende princip”s væsener i spiralens intellektuelle zoner, der udtrykker sig. Nu er det et himmelsk væsen, der lader sin organismes hele form og farve, lys og volumen antage et hundrede procent tilpasset sympatisk udtryk for den, det vil kærtegne. Det overjordiske væsen omfavner ikke med hænder eller viser sin sympati blot med et par smilehuller eller andre sympatiske folder i ansigtshuden, men kærtegner med hele sin sjæl og ånd.

Da det er ét med sin næste, har det intet at skjule, intet at dække over eller at fortie for denne næste, men optager ham helt og direkte i sin kærlighedsglorie. Dette lader sig så meget desto lettere gøre, eftersom denne næste jo også er funklende af hundrede procent kærlighed. Intet som helst væsen, hverken dyr eller menneske, kan, som vi senere skal komme tilbage til, passere "den guddommelige verden" uden udelukkende i kraft af sin kærlighed. Lad så være, at flammen for visse væsener ikke er ret stor, tigreren kan jo ikke have det samme kærligheds væld i sin bevidsthed som verdensgenløseren, men dens lille flamme er alligevel det absolut betingende for dens tilværelse her.

De dyriske naturer må lades tilbage i mørkets verdener. Ingen kommer her uden at have "bryllupsklædningen" på. Det jordiske væsen, der har fået lov til at være den himmelske verdens gæst, vil derfor få endnu meget mere at forundres over. Ikke alene er det selv fremtrædende i al uskyldsrenhed, hvilket vil sige, totalt udrenset for egoisme, men alle, hvem det ser, er fremtrædende i tilsvarende renhed. Men dets forbavselse kender ingen grænser, da det begynder at opdage, at næsten alle de væsener, det ser eller bliver vidne til her i den himmelske verden, er gamle bekendte fra den jordiske zone, både venner og – fjender. Det opdager, at også disse er gæster her i den højeste verden. Men er dets forbavselse stor, bliver dets glæde endnu tusindfold større, thi det er ikke alene sine gamle venners kærlighed, det nu er genstand for, men det er også sine fjenders varmeste sympati, der nu lyser det i møde.

Hvor er alt hadet og fjendskabet blevet af? – Ja, det var jo netop det, der ikke hørte med til "bryllupsklædningen" og derfor måtte efterlades ved indgangen til "den guddommelige verden". Kommer da alle jordiske væsener i "den guddommelige verden"? – Ja, hele den fysiske reinkarnation er jo baseret på en gæstetilværelse i nævnte verden. Imellem de fysiske tilværelser eller liv passerer væsenerne igennem spiralens højere verdener for derfra igen at føres tilbage til fødslen i den fysiske verden. Men alle disse jordiske væsener adskiller sig fra "den guddommelige verden"s egne eller ordinære beboere derved, at de ikke som disse har hjemsted i nævnte verden, men kun er gæster her og er hjemmehørende i den fysiske verden eller dyreriget.

Men disse væseners tilværelse her beror altså udelukkende på de allerædlestes instinkter, talenter eller anlæg i deres overbevidsthed. Absolut alle lavere tendenser er lige så umulige her som vegetabilsk og animalsk liv er umuligt på solene. Derfor vil alle væsener uden undtagelse kun lyse med en absolut harmonisk kærlighedsflamme. Der kan naturligvis som før nævnt være en umådelig forskel i flammernes omfang og farve, men fælles for dem alle gælder det, at de udtrykker hundrede procent kærlighed og er i tilsvarende harmoni med livets love.

I denne intellektuelle solverden vil den jordiske gæst opleve livet i betagende fylde. Nævnte væsen er her i livets kerne. Det er på Guds trone. Det opdager hurtigt, at det er ét med tidens og rummets herre. På dets tankes mindste bud former materien sig. Former og skikkelser materialiserer og dematerialiserer sig efter dets ønske. Materien lystre Jeg'et. Og verdenerne og væsenerne kommer levende til syne for Guds trones fod. Den betagede gudesøn oplever nære og fjerne tider, steder og rum i samme "nu" og på samme "sted". For Forsynets søn eksisterer ikke noget "i går" eller "i morgen". Alt lyser og funkler med en evig dags klarhed. Kun et endeløst "nu" kan betegne livet for materiens herre. Tusinder af miles oceaner, sletter, skove og bjerge, hundreder af verdener med menneskeheder, dyrearter, mineral- og planteriger, trope- og polaregne, hundreder af andre verdener med ild- og flammeterrener, med kogende mineraler og en atmosfære af metaldampe, skabelsesprocesser, kloders tilblivelser og kloders undergang, væseners formdannelse, kulturers fremkomst, kulmination og ophør, ja, hele livets kredsløb i makrokosmos og mikrokosmos gennemfares af gudesønnen, uden at denne bevæger sig så meget som en eneste millimeter i rummet eller tilbagelægger en eneste brøkdel af et sekund i tiden. I sandhed, for den evige Guddom, og hvem der er ét med ham, er "én dag som tusinde år og tusinde år som én dag"."

Citat fra Livets Bog II, stk. 384 og 385.

42.

Hermed har vi vist fået et lille indtryk af den guddommelige bevægelsesfrihed og de vidunderlige oplevelses- og udfoldelsesmuligheder, Guds primære bevidsthedsverden byder på. – Vi skal senere vende tilbage til emnet i den forstand, at vi i et følgende kapitel skal komme til at se, at verdensaltet i sin egenskab af boplads for levende væsener er bygget op af 6 kosmiske tilværelsesplaner, der alle hviler i et syvende; og ligeledes skal vi i dette kapitel komme ind på en detaljeret gennemgang af samtlige disse tilværelsesplaner.

Herunder vil det bl.a. komme til at vise sig, at en del af dem tilsammen danner netop dén ophøjede verden, vi her udtrykker som Guds primære bevidsthed. Bl.a. skal vi komme til at se, hvorledes det netop er her i denne verden, ideer og planer til kommende fysiske verdener, kulturer, organismer og udviklingsbaner udkastes, udformes og gennemprøves men vel at mærke ikke af jordiske mennesker under disses gæsteoptræden. Thi denne ansvarsfulde og ophøjede aktivitet udgår udelukkende fra zonens hjemmehørende væsener, det vil sige væsener, der som følge af deres fremskredne udvikling og den hermed forbundne højt kvalificerede erfaring, intellektualitet og kærlighedsevne permanent fører deres tilværelse her. Men netop fordi aktiviteten udgår fra zonens hjemmehørende væsener, vil det være påkrævet at udsætte beskrivelsen deraf til senere, således at vi forinden kan have erhvervet os de nødvendige forudgående forudsætninger for at forstå den. Har vi nemlig ikke disse forudsætninger, vil den indgående fremstilling af forholdene i Guds primære bevidsthed meget let kunne komme til at virke alt for fantastisk og uvirkelig for læseren – ja, som det rene hjernesvind.

Det sidste ord i spørgsmålet om Guds primære bevidsthed er med andre ord ikke sagt endnu. Thi vi er foreløbigt kun kommet i besiddelse af et indblik i denne bevidsthed, der svarer til det, der kan opnås gennem en iagttagelse af de oplevelser, der for det jordiske menneskes vedkommende bliver hver eneste til del i den tid, hvor man under sin færd frem mod en ny fysisk inkarnation midlertidigt fører en gæstetilværelse i just Guds primære bevidsthed. – Og som vi forstår, befinder vi os med hensyn til disse informationer totalt i gæld til Martinus og hans fremragende intuitionsevne, idet de nævnte informationer absolut ikke ad nogen anden vej end intuitionens vil kunne lade sig tilvejebringe.

Salighedsriget – den ny inkarnation

43.

Vi skal nu stifte bekendtskab med det forhold, at det kosmisk ufærdige menneske på trods af de herskende overjordisk paradisiske tilstande i Guds primære bevidsthed på et givet tidspunkt kommer til at befinde sig i et mæthedsforhold til disse tilstande. Dette skyldes dels indflydelsen fra sult- og mæthedsprincippets og dermed kontrastprincippets side, og dels skyldes det faktum, at netop det kosmisk ufærdige menneskes sansbegavelse i den guddommelige verden målt med de hjemmehørende væseners er yderst begrænset og derfor i længden virker utilfredsstillende med hensyn til de præstationer i livsoplevelsens tjeneste, den er i stand til at yde. Og ikke nok med det. Der er ligefrem også tale om, at menneskets (og dyrets) struktur for ekstern eller "ydre" sansning som følge af dén voldsomme, åndelige belastning, den under dets ophold i disse ophøjede sfærer permanent er udsat for, bogstavelig talt slides op og dermed gradvis kommer til at fremtræde som mindre og mindre funktionsdygtig. Der er med andre ord kort og godt tale om, at samtlige de væsener, der er på gæsteoptræden i Guds primære bevidsthed, ganske langsomt gennem en naturlig, kosmisk vækstproces bevæger sig gennem denne bevidstheds mange forskellige oplevelsessfærer og

frem til et punkt, hvor noget helt nyt må ske, dersom livsoplevelsen skal holdes i gang og urbegæret dermed tilfredsstillendes. Og det vil igen sige, at væsenerne under deres ophold i Guds primære bevidsthed er undergivet en lignende vækstproces som den, der i sin tid lod dem overgå fra at være tilknyttede den første sfæres paradisoråde til at fremtræde som gæster i den paradisoråde, der just eksisterer i form af Guds primære bevidsthed.

Men hvad er det for et punkt, væsenerne og dermed også de jordiske mennesker nu vokser frem imod? Kan der tænkes noget, der i kvalitet og standard kan overgå forholdene i Guds primære bevidsthed? – Nej, det er absolut ikke muligt, og det er heller ikke et sådant højere kvalificeret "punkt", væsenerne vokser frem imod. Det er derimod et punkt, der betegner en sådan fornyelse af livsoplevelsen, at kontrastprincippet på ny kommer til at virke i tilfredsstillende grad således at forstå, at det pågældende punkt ved sin karakter automatisk virker som et naturligt interesseobjekt for de opstående nye sulttilstande og dermed som en tilfredsstillende erstatning for de forhold, mod hvilke der i forbindelse hermed begynder at opstå mæthed. Men det må på ny kraftigt betones, at individernes vækst frem mod dette punkt former sig som en ganske umærkelig og gradvis proces, akkurat som tilfældet er med hensyn til overgangen fra den første sfæres paradisoråde til Guds primære bevidsthed. Og det vil altså igen sige, at afskeden med Guds primære bevidsthed ikke former sig som nogen brat eller trist begivenhed, men derimod som en ganske naturlig og højst tilfredsstillende vækstproces. (Emnet fortsættes i lektion 41.)

Spørgsmål til lektion 40

1. Hvad kalder Martinus den paradisoråde, der eksisterer hinsides den første sfære, og b) hvad er begrundelsen for dette navn?
2. a) Er det kun nogle få udvalgte, der kommer til at opleve den i spørgsmål i omtalte paradisoråde, eller b) times det alle væsener at opleve den?
3. Nævn venligst det kosmiske skaberprincip, der bevirker væsenets overgang fra den ene paradisoråde til den anden!
4. Hvad er dybest set grunden til, at ovennævnte skaberprincip kan komme til at virke i den første sfæres paradisoråde?
5. Hvilket sæt interesser er det, der skal bære livsoplevelsen under det levende væsens ophold i paradisoråden hinsides den første sfære?
6. Hvad forstås ved tilværelsens rent åndelige faktorer?
7. a) Er overgangen fra den ene paradisoråde til den anden nogen brat eller trist begivenhed, eller b) former den sig som en gradvis og tilfredsstillende begivenhed?
8. Hvad er grunden til, at væsenerne, der er på gæsteoptræden i paradisoråden hinsides den første sfære, kommer til at befinde sig i et mæthedsforhold til denne og derfor begynder at føle trang til at forlade den?

Løsningen til lektion 39's opgavetillæg

- 1) a) Nej, b) på paradistilstande
- 2) At de dyrkes på en måde, der udelukkende leder til oplevelsen af lykke, salighed og harmoni
- 3) Konflikten (enhver form for konflikt med tilværelsen og dens love).
- 4) Nej
- 5) Nej
- 6) Det moderne civilisationsmenneske
- 7) a) Ja, b) den i hverdagen at træne sig i at kunne praktisere et tillids- og fortrolighedsforhold til Gud, samt konstant holde sig beredt til at møde den første død
- 8) Fordi disse muligheder inspireret af en dybtfølt trang til at kærtegne næsten her primært anvendes til fordel for denne, hvilket er et langt mere omfattende formål end dette kun at anvende dem til fordel for sig selv, således som det jo er tilfældet i skæringszonen
- 9) Trangen til og ønsket om at velsigne og kærtegne næsten
- 10) På de religiøse paradeforestillinger, som de for skellige religionsstiftere, samt disses disciple og forkyndere op gennem tiderne har indgivet menneskene
- 11) Nej

P. B-J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus